

vi afholde, os ganske roligt fra at yde noget til den og lade den saa forfalde — for: som udenrigsk Forbindelse maa den forfalde, hvis vi nu lægge Hænderne i Skødet og ingenting gøre, medens Svenskerne tage de rejsende og det Gods, som hidtil er gaaet ad denne Route.

Jeg ser for øvrigt ikke, at der er noget som helst til Hinder for, at det ærede Medlem i Fremtiden kan faa se en Færgesforbindelse mellem Sjælland og Jylland. Jeg synes endog, dette Anlæg taler til Gunst derfor. Saa blive jo nemlig disse fortræffelige Dampfærger, som ligge nede ved Masnedund, ledige, og hvad skulde være til Hinder for, at disse Dampfærger kunde bruges paa det ærede Medlems Route fra Refsnæs til Hou? Det var jo ganske fortræffelige Færger at sejle med dér, saa vidt jeg forstaaer.

Min Opfattelse af Stillingen er den, at selvfølgelig maa Rigsdagen overveje, om vi for Øjeblikket have Raad til at gaa til en Udgift paa 10 Mill. Kr. til et saadant Broanlæg, men i sine Overvejelser vil Rigsdagen sikkert komme til det Resultat, at vi have ikke Raad til at lade være. Dette siger jeg ingenlunde, fordi jeg repræsenterer Nordfalster, thi som Forholdene ere for Øjeblikket, er Routen adskilligt bedre for den nordfalsterske Befolkning, end en Route med fast Broforbindelse vil blive. Nu er det nemlig muligt for Nordfalstringerne at komme med Færgen fra Orehoved og videre med Eksprestoget, idet Toget er nødt til at standse der. Ja, undertiden standser det ikke — vi saa jo en Gang i Vinter, at det kørte ud i Vandet —, men i Almindelighed maa Toget standse der, og der er altsaa et Ophold, som gør det muligt for Passagerer fra Nordfalster at staa paa og komme med Eksprestoget, som ikke holder her paa Sjælland, ind til København. Men naar Routen bliver gennemført over fast Bro og virkelig skal være en moderne Route, tvivler jeg meget om, at vi faa den højt ærede Minister til at lade Toget holde i Orehoved, for at den nordfalsterske Befolkning kan komme med Eksprestoget til København. Jeg er bange for, at det skal gaa i Fremtiden, som det er gaaet hidtil, at efterhaanden som denne Route er bleven mere og mere udviklet i Retning af udenrigsk Forbindelse, er den bleven af mindre og mindre lokal Værd. Men her synes jeg, det ikke vilde være rigtigt at paakalde de lokale Interesser. Det er et Foretagende, som har afgørende Betydning for hele vort Land, og det er ud fra

det Synspunkt, jeg vil være med til at anbefale det.

Det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen), ønskede mere, end jeg tør tro, det vil være gør ligt at faa. Han vilde ikke alene have en Jernbanebro, men en Gangbro, en Kørebro og — jeg ved ikke, om det skulde være forskellige Broer eller en og samme, den maatte da være meget bred — en Bro for Automobile. Ja, det var en prægtig Ting, hvis det kunde lade sig gøre, men jeg tvivler meget derom, thi at det vilde fordyre Broen i væsentlig Grad, er det ærede Medlem heller ikke selv i Tvivl om. Han henviste til Broen ved Nykøbing og til Pontonbroen mellem Aalborg og Nørresundby og viste, hvilken overordentlig stor Betydning det har for de Folk, som bo paa Lollandssiden, at de kunne komme over Broen ind til deres By Nykøbing. Men Forholdene ere nu ikke ganske de samme her. Den Lokalforbindelse, som der er paa Lolland-Falster, gaar ikke nu over Orehoved ad Sjælland til, men til de lolland-falsterske Byer, og dertil er der Jernbaneforbindelser, og heldigvis er et nyt Jernbaneanlæg, der gør Forbindelsen endnu bedre, under Opsejling. Jeg synes derfor, det ikke rigtig passer.

Det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at hvis vi pludselig borttog Broen fra Lolland til Falster ved Nykøbing, vilde Lollikerne komme til at se lidt langt efter Broen og savne den. (*Valdemar Olsen*: Ja, og Falstringerne!). Ja, naturligvis Falstringerne med. Men det gaar nu en Gang saaledes i denne Verden, at den græder ikke for Guld, som aldrig har ejet Guld, og det har nu en Gang ikke været saaledes, at Falstringerne have kunnet køre med Hest og Vogn over til Sjælland. Derfor græde de heller ikke saa meget efter at komme til at køre det Stykke Vej over Søen med Hest og Vogn ved Siden af et Jernbanespor over en Bro, hvor, som det ærede Medlem sagde, Automobile og gaaende vrimle frem og tilbage. Skønt jeg godt kunde ønske det, tron jeg ikke, at den Tanke er realisabel.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, som ere fremkaldte af Udtalelser fra anden Side, idet jeg paa ny takker Ministeren for det forelagte Lovforslag. Jeg tron, at det er en Sag, alle bør støtte. Denne Forbindelse har ikke alene Betydning for vore sydlige Øer, Lolland og Falster, men i Virkeligheden for hele Landet, idet Statskassen er saa stærkt interesseret i dette Foretagende. Hvis